

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jarosław Matras

SSN Marek Pietruszyński

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2026 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w sprawie D. K.

skazanego z art. 226 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego,

od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Płocku

z dnia 6 października 2025 r., sygn. akt II K 449/25,

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy w części dotyczącej
orzeczenia o karze łącznej grzywny i sprawę w tym zakresie
przekazuje Sądowi Rejonowemu w Płocku do ponownego
rozpoznania.**

[JJ.]

Jarosław Matras   Andrzej Stępka   Marek Pietruszyński

UZASADNIENIE

D. K. został oskarżony, o to, że:

1/ w dniu 15 maja 2025 r. w P., używając słów powszechnie uznanych za obelżywe znieważył umundurowanych funkcjonariuszy Straży Miejskiej - specjalistę G. S. oraz aplikant S. 1. S. 2. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.;

2/ w dniu 15 maja 2025 r. w P. kierował groźby karalne uszkodzenia ciała oraz pozbawienia życia wobec umundurowanego funkcjonariusza Straży Miejskiej specjalisty G. S., przy czym groźby te wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. (k. 69-70).

Sąd Rejonowy w Płocku wyrokiem nakazowym z dnia 6 października 2025 r., sygn. akt II K 449/25, przyjmując, że okoliczności czynu i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 500 § 1 i § 3 k.p.k. orzekł, co następuje:

I/ uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zabronionego zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł;

II/ uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zabronionego zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k. wymierzył mu karę 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł;

III/ na podstawie art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 i § 2 k.k. wymierzone jednostkowe kary grzywny połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną grzywny w wysokości 220 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł;

IV/ na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie;

V/ na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego nawiazki w wysokości po 1.000 złotych na rzecz pokrzywdzonych;

VI/ zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 510 zł, w tym opłatę w kwocie 440 zł (k. 72-73).

Powyższy wyrok, nie będąc zaskarżonym przez żadną ze stron postępowania, uprawomocnił się w dniu 26 listopada 2025 r. (k. 83).

Od tego prawomocnego wyroku na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. kasację wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając go na korzyść skazanego D. K., w części

dotyczącej orzeczenia o karze łącznej grzywny. Na zasadzie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k. zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 502 § 1 k.p.k., polegające na tym, że po wymierzeniu oskarżonemu D. K. wyrokiem nakazowym za czyn z art. 226 § 1 k.k. i za czyn z art. 190 § 1 k.k., przypisane mu w punktach I i II części dyspozytywnej orzeczenia, kar jednostkowych w postaci grzywny - odpowiednio w wymiarze 100 oraz 150 stawek dziennych, Sąd następnie wymierzył na tej podstawie karę łączną grzywny w wymiarze 220 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych, podczas gdy zgodnie z treścią przepisu art. 502 § 1 k.p.k. górna granica możliwa do wymierzenia na mocy wyroku nakazowego, kary łącznej grzywny może wynosić maksymalnie 200 stawek dziennych.

Podnosząc powyższy zarzut Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku nakazowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Płocku do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się być w sposób oczywisty zasadna, co uzasadniało jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

W istocie doszło w niniejszej sprawie do rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisu prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 502 § 1 k.p.k., polegającego na tym, że po wymierzeniu oskarżonemu D. K. wyrokiem nakazowym za czyn z art. 226 § 1 k.k. i za czyn z art. 190 § 1 k.k. kar jednostkowych w postaci grzywny - odpowiednio w wymiarze 100 oraz 150 stawek dziennych, doszło do wymierzenia następnie kary łącznej grzywny w wymiarze 220 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych, podczas gdy zgodnie z treścią przepisu art. 502 § 1 k.p.k., górna granica możliwa do wymierzenia na mocy wyroku nakazowego, kary łącznej grzywny może wynosić maksymalnie 200 stawek dziennych.

Jak stanowi art. 502 § 1 k.p.k., wyrokiem nakazowym można orzec karę ograniczenia wolności lub grzywnę w wysokości do 200 stawek dziennych albo do 200.000 złotych. Natomiast w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w Płocku uznał, że cele kary spełni dopiero kara łączna grzywny w wysokości 220 stawek dziennych.

W tej sytuacji Sąd nie był uprawniony do procedowania w trybie nakazowym, albowiem represja orzeczona w takiej wysokości wykracza poza dopuszczalną ustawowo granicę. Jeżeli w realiach konkretnej sprawy zachodzi konieczność wymierzenia kary surowszej, niż to wynika z dyspozycji art. 502 § 1 i 2 k.p.k., brak jest podstaw prawnych do wydania wyroku nakazowego i sprawa winna podlegać rozpoznaniu na rozprawie, zgodnie z zasadami ogólnymi – albo konieczne jest ograniczenie wymiaru kary grzywny do granic określonych tym przepisem.

Słusznie więc podnosi skarżący, że wymierzona kara grzywny przekracza ustawowe jej granice, skoro Sąd Rejonowy wymierzył skazanemu tę karę w wymiarze powyżej górnej granicy określonej w przywołanym przepisie. Jest oczywiste, że wymierzenie kary grzywny powyżej granicy, o której mowa w art. 502 § 1 k.p.k., stanowi rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść wyroku (*por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 18 października 2023 r., III KK 388/23; 25 stycznia 2022 r., IV KK 639/21; 25 lutego 2022 r., III KK 514/21*). Ten wpływ uwidacznia się w tym, iż skazany ponosi dolegliwość inną niż została przewidziana w ustawie, w odniesieniu do okoliczności tej sprawy – a zatem zbyt surową (*por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 maja 2024 r. IV KK 66/24, LEX nr 3715647; z dnia 5 grudnia 2017 r. II KK 381/17, LEX nr 2408314*).

W rezultacie, Sąd Najwyższy, uwzględniając kasację Prokuratora Generalnego wniesioną na korzyść skazanego uchylił wyrok nakazowy w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej grzywny i przekazał w tym zakresie sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Płocku, który to Sąd orzeknie w tej części zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

[J.J.]

[r.g.]

Jarosław Matras   Andrzej Stępka   Marek Pietruszyński